

TRIVIUM EGYESÜLET

1/N SZÖVEG

Mindeközben fél órával korábban és másfél mérfölddel távolabb, a kikötő másik végén, a hírhedt *Búfelejtő* egyik emeleti szobájában karcsú, fekete hajú, fiatal nő állt az ablaknál kezében törkölypálinkával teli poharat tartva. A Bahrát figyelte, a város északi végében, a parton magasodó kötornyot, mely Maslaam rettegett tömlőce volt. Aki egyszer bekerült oda, valószínűleg többé nem látta meg a napvilágot.

Az ég felé nyújtózkodó masszív építményt ezen a kései órán csak a villámok vörhenyes fénye világította meg, egyébként a jellegzetes körvonala beleveszett a tömör sötétségbe.

A nő felhörpintette a pálinkát, újra töltötte a poharat, és épp abban a pillanatban emelte a szájához ismét, amikor a minden eddiginél fényesebb villámot és az agyvelőrengető dörrenést követően eleredt az eső. Odakint percek alatt megteltek az ereszek és a szűk utcák csatornái. Az eső lemosta a tetőkről és a házfalakról az utolsó zivatar óta rárakódott port, kormot, de a lefolyók a felszínre öklendezték a mélyben szunnyadó mocskot.

Az utcán alig féltucatnyian baktattak köpenyeikbe burkolózva a töredezett macskakövek között összegyűlt szeméttel, hordalékkal telített pocsolókat kerülgetve.

A nő kinyitotta az ablakot, hogy odakintről szabadon beáramolhasson a hűvösebb levegő, mellyel együtt az eső egy részét is az arcába kapta. Egyáltalán nem bánta. Jól esett felhevült bőrének a hűsítő víz. Fogalma sem volt arról, hogy tőle mintegy másfél mérföldnyire egy másik fogadóban, egy másik szobában Devon Eren áll ugyanígy az ablak előtt, kezében szintúgy törkölypálinkával teli poharat tartva, gondolataiba merülve, szőrös mellkasát vakargatva, miközben a háta mögött Khittara leghájasabb szajhája fekszik a koszos lepedővel letakart ágyon.

A nőt és Devont semmi sem kötötte össze, még csak nem is ismerték egymást, fogalmuk sem volt a másik létezéséről. Ráadásul hatalmas különbségek feszültek közöttük: a nőnek nem volt szőrös a mellkasa, nem ácsorgott pucéran az ablak előtt – testét hófehér, könnyű szövésű *shellak* fedte –, és nem affektált a háta mögött az ágyban egy kapzsi, ám de nehézfejű demvuri szajha.

Ellenben legalább annyira dühösnek és tehetetlennek érezte magát, mint Devon Eren, csak éppen pillanatnyilag egészen más okból. Gondolatai az elmúlt hetek különös eseményei és a jövő kifürkészhetetlen titkai körül jártak, de legfőképpen a jelen legfontosabb feladata körül, amely egyelőre megoldhatatlannak látszott...

Az ajtó ebben a pillanatban kivágódott, és megjelent a kivörösödött, pattanásos arcú, amúgy egészen arányosnak tetsző fruska teljes egészében, amint látványos grimaszok közepette, szuszogva, nyögdécselve egy vízzel teli fakádat próbált beküszkődni a szobába. A gőzölgő víz ide-oda hullámozott, majd átcsapott a végeken, és hol a padlóra loccsant, hol pedig a lány ruhájára.

A nő figyelte a műveletet, aztán gunyorosan elmosolyodott. Tudta jól, mire megy ki a játék, miért e hatalmas, látványos erőfeszítés. Hiszen a szobalány megtehetette volna azt is, hogy előbb behúzza a kádat, majd meghordja vízzel. Kevésbé fárasztó és megterhelő lett volna, de az is igaz, hogy lényegesen kevesebb borralalóval jár. A padlónak meg már úgyis mindegy volt, a nyitott ablakon át tetemes mennyiségű esővíz áztatta.

A nő a kádhoz lépett, az ujját beledugta a vízbe.

– Megfelel – jelentette ki, aztán elkomorult. – És hol a szappan?

A lány vágott néhány újabb grimaszt, lesütötte a szemét.

– Hát... izé... elfogyott...

– Hogy érted?

– Ööö... csak egy volt, és a gazduram... nem rendelt másikat.

– Azt akarod mondani, hogy ebben a fogadóban nincs egyetlen fürdőszappan se? Itt senki sem szokott tisztálkodni?

– Bocsásson meg, kisasszony – magyarázkodott a lány zavartan –, de errefelé nem nagyon ismerjük az ilyen úri szokásokat. Mi nem vagyunk olyanok...

– Milyenek?

– Jaj, hát tudja, a kisasszony!

– Nem, nem tudom. Csak néhány napja vagyok a városban. Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz.

– Ez itt a *Multes*.

– És?

– Ez Maslaam szegénynegyede. De úgymondhatnám, hogy a nincstelenek negyede. Errefelé az emberek csak egyszer esznek egy nap, ha szerencsájük van, de inkább csak kétnaponta. Kevés a munka, és sok az éhes száj. Ha választaniuk kell, hogy egyenek, vagy fürödjenek, hát... nem szappanra fognak költeni.

– Ez itt egy fogadó, ha jól tudom... – vetette közbe a nő. – A tulajdonos abból él, hogy vendégeket fogad, és teljesíti a kívánságaikat, nemde? Enni ad nekik, ha kérnek, megveti az ágycukat, ha aludni térnek, és odakészíti a szappant, ha épp fürödni kívánnak.

– Kudhi Said nagyon rendes ember, szeretik a vendégek, eddig még senki sem panaszkodott...

– Ki az a Kudhi Said?

– Övé a fogadó.

– Hol van most?

– Talán már... odalent az ivóban.

A nő sarkon fordult, és kiharzott a szobából. Lesietett a földszintre, és meg sem állt a fal mellett húzódó, meglepően tisztára suvickolt pultig.

– Maga a fogadós? – kérdezte a nyúzott arcú, sovány férfit, aki egy piszkosszürke törülőkendővel épp a poharakat fényesítette.

– Parancsoljon velem, kisasszony! Miben segíthetek?

– A szobalány az előbb készítette el a fürdővizemet, de nem hozott mellé szappant.

– Értem – bólintott a fogadós. – És miben segíthetnék én?

A nő lassú, körkörös mozdulattal megdörzsölgette fájdalmasan lüktető halántékát, vett néhány mély levegőt, aztán elmosolyodott.

– Nos... talán elkezdem előlről... – közölte kedvesen, lágyan hullámozó, mély tónusú hangon.

– Két napja nem fürödtem, ezért szeretnék tisztálkodni...

– Ez eléggé szokatlan errefelé...

– Kértem a lányt, hogy hozzon vizet a szobámba...

– Bevitte?

– Be.

– Akkor nem értem, hogy mi a...

– Továbbá kértem a lánytól egy szappant is... jázmin illatút.

– Megkapta?

– Nem.

A fogadós megvonta a vállát.

– Ez mondjuk, meglepett volna... épp az előbb adtam oda az utolsót annak a vörös hajú fickónak... bár a fene se érti, minek az neki... – Kudhi Said a sarokban álló asztal felé bökött az ujjával, ahol négy férfi egy ismeretlen és eléggé bonyolultnak látszó játékot játszott néhány különös formájúra faragott csontdarabkával. A vörös hajú férfi lehetett a nyertes, mert ő volt a leglármásabb közöttük, harsány röhögéseitől zengett az ivó.

– Azt akarja mondani, hogy ebben a tetv... ebben a... barátságos fogadóban mindössze egyetlen szappant tartott, de azt is épp az előbb adta oda annak a gyanús külsejű fickónak?

– Így történt.

– Én nagyjából fél órával ezelőtt kértem a lánytól a fürdővizet, melyhez szappan is jár...
tehát enyém az elsőbbség.

A fogadás megvakarta az állát, majd a hangoskodókat bámulta egy darabig, aztán a nőt vette szemügyre tetőtől talpig.

– Ahogy így elnézem magát, a mai napon szappan nélkül fog fürödni – jelentette ki egy kevés szánakozással a hangjában.